

men Auktionsforvalteren skal dog, forinden Auktionssummen fordeles, meddele særskilt Underretning ikke blot til Enhver, som for ham har anmeldt Krav paa Deltagelse i det ved Auktionen Indkomne, men ogsaa til Enhver, hvis Interesse enten kan ses af Skjøde- og Pantebøgerne eller bringes i Erfaring paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens Forklaring. Det vil saaledes vistnok komme til at høre til de meget store Sjældenheder, at en virkelig Berettiget skulde blive forbigaaet, og der er formentlig ikke nogen Anledning til at Hensyn til saadanne usædvanlige Tilfælde at foreskrive, at der ved Tvangsauktioner over Løsøre altid skal ske en almindelig Indkaldelse, saa meget mindre som denne just i Tilfælde af den omhandlede exceptionelle Karakter neppe vilde fyldestgjøre Djemedet. Hvad der er sagt om Udlægs-havere, gjælder ogsaa om saadanne Pant-havere, som ikke kunne modsætte sig Salget af det Udlagte.

Ved Tvangsauktioner over Løsøre behøver der ikke at iagttages en saa omstændelig Fremgangsmaade som ved faste Ejendomme. Det vilde ogsaa være meget ubehdigt, om enhver Eksekution i rørligt Gods skulde kræve saa mange og langvarige Former og dermed i Forbindelse staaende Omkostninger. Naamlig er det ikke anset for nødvendigt, at de Interesserede indkaldes til et Møde i Anledning af Vilkaarenes Fastsættelse, idet Enhver maa være tilfreds, naar kun den almindelige i Lovgivningen foreskrevne Fremgangsmaade følges. Først naar Auktionsudbyttet skal fordeles, maa der ogsaa ved Løsøreauktioner ske en Indkaldelse af dem, der hos Auktionsforvalteren, have anmeldt Krav paa Deltagelse i det ved Auktionen Indkomne eller af Skjøde- og Pantebøgerne kunne ses at have saadant Krav (§ 16), og der iagttages da en lignende Omgang som den, der finder Sted med Hensyn til Kjøbesummen for en ved Tvangsauktion bortsolgt fast Ejendom.

Da Udlæg til Forauktionering hos os væsentlig har udviklet sig gjennem Praxis, og Lovgivningen kun lejlighedsvis har grebet ind og givet Regler om dette Forhold, er det naturligt, at den gjældende Rets Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved Tvangsauktioner paa flere Punkter ere ufuldstændige. Der er saaledes ikke givet bestemte Regler om, hvorledes Auktionen skal bekendtgøres, eller om, i hvilken Udstrækning og under hvilke Betingelser Rekvirenten ved Løsøreauktioner skal give Kredit. Forslaget, som har gjort den hele Materie til Gjenstand for en samlet Behandling, har selvfølgelig søgt at undgaa saadanne Ufuldstændigheder

og navnlig ogsaa givet bestemte Forkrifter om Auktionens Bekendtgørelse og om den Kredit, der ved Løsøreauktioner skal gives.

Almindelige Bestemmelser.

Det almindelige Grundlag for Tvangsauktion er Udlæg til Forauktionering. Dog opretholder Udfatter den Afgang, Haandpantshaveren efter de hidtil gjældende Regler (sfr. navnlig Konkurslovens § 155) har til at sætte Pantet til Auktion uden foregaaende Dom og Udlæg. Ligeledes har man bevaret den Ret i saa Henseende, der efter den bestaaende Lovgivning tilkommer Statskassen som Panthaber for krediterede Toldafgifter i de en Opplagshaber betrøvede Opplagsvarer (§ 1 næstsidste Stykke), samt den ved Udpantningslovens § 10 hjemlede Afgang til at afhænde det for mindre Fordringer Udpantede ved foresaldende Løsøreauktioner (§ 1 sidste Stykke). Hvad Auktionsforvalterens specielle Kompetence angaar, samt Spørgsmaalet om Rekvirentens Afgang til uden Hensyn til de øvrige Interesserede at tage Bestemmelse om, i hvilken Retskreds Auktionen skal foregaa, har Forslaget bibeholdt den nu gjældende Rets Regler med Hensyn til faste Ejendomme. For Løsøres Vedkommende lader den gjældende Ret Spørgsmaalet aabent, og det maa derfor vistnok antages, at Rekvirenten kan føre Løsøret hen til hvilken Retskreds han vil, og lade det forauktionere der. Ministeriet har imidlertid fundet, at en saadan Ordning gaar Rekvirentus for nær, og da det paa den anden Side ikke vel kan pålægges Rekvirenten ubetinget at lade Løsøret sælge der, hvor Udlæget er gjort, har man troet at burde foreslaa dette Forhold ordnet paa den i § 2, 1ste Stykke angivne Maade. Auktionen skal herefter vel i Reglen holdes i den Retskreds, hvor Udlæget er sset; men ligesom det dog altid staar i Rekvirentens Magt at henlægge den til nærmeste Kjøbstad, saaledes kan den med Fogdens Billigelse ogsaa foregaa andesteds. Naar Udlægshaveren i Henhold til disse Bestemmelser lader Auktionen foretage i en anden Retskreds, er Stedets Auktionsforvalter pligtig at holde Auktionen, men Rekvirenten kan ogsaa vælge at lade Auktionen foretage af den Auktionsforvalter, der har gjort Udlæget; dog paahviler det ikke denne Auktionsforvalter nogen Forplig-